ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. • Четвер, 25 серпня 1983 року • № 101 (3296) • Ціна 2 коп.

ОУНБ ім. Д. І. Чижевського

Кіровоградська обл. бібліотека ім. Н. К. Крупської

МОЛОДІ Й ЗАВЗЯТІ У ТРУДІ

На молочнотоварній фермі колгоспу «Комуніст», якою завідує Галина Федосіївна Ятел, тваринники доглядають 495 корів. Особливістю цієї виробничої ділянки господарства є те, що тут всі трудівники молоді — від рядового тваринника до провідного спеціаліста.

Своєчасно підвозить корми худобі фуражир Іван Головченко. Комсомолець уважно стежить, за справністю воза, чистотою коней, роздає корми, пильнує, щоб цінний продукт не пропадав даремно поза годівницями.

Сорок телят обслуговує Валентина Трохименко. Молода колгоспниця зобов'язалася щодоби одержувати від кожного теляти 500 грамів приросту живої ваги. Сьогодні Валентина перевиконує соціалістичні зобов'язання. Кандидат у члени КПРС, вона прагне самовідданим трудом виправдати високе довір'я комуністів.

Добре знають свою справу комсомольці зоотехніки Микола Яценко, Ольга Козяр, головний ветеринарний лікар колгоспу Петро Базильчук.

Схвальні відгуки можна почути на адресу доярок молочнотоварної спілчан Дарії Круподер, Валентини Решетняк, Галини Сипливої. Кожна з них доглядаючи по 18 корів, перевиконала план семи місяців і до кінця року прагне взяти тритисячний бар'єр при зобов'язанні 2800 кілограмів молока від корови. За сумлінну працю ці доярки нагороджені грамотами Новомиргородського райкому комсомолу.

Є всі можливості виконати соціалістичні зобов'язання і у інших дівчат. Бо вони наслідують приклад хорошої трудівниці, свого групкомсорга Дарії Круподер, інших передовиків змагання. Бо в труді завзяті.

В. ЩЕРБАК,
громадський кореспондент «Молодого комунара».
Новомиргородський район.

Показник непоганий. Але ж він не межа!

Минулого року Людмила перейшла працювати на групу корів із низькою продуктивністю. Її застерігали: «Дивись, Людмило, не ти перша берешся за цих корів, а вони як давали по три літри молока в день, так і дають. Сама нічого не вдієш».

Та Людмила й не збиралась самотужки виходжувати корів. Перед тим, як приймати групу, поговорила з головою колгоспу й секретарем партбюро. Була розмова і в комітеті комсомолу. Разом із спеціалістами по тваринництву склали чіткий план роботи.

Головне полягало в тому, що Людмила почала ретельний роздій корів. Саме цей захід дозволив визначити фізіологічні і продуктивні властивості кожної тварини. Це дало можливість більш цілеспрямовано вести дальшу роботу. Останнім часом у групу введено 6 нетелей.

Коли на молочнотоварній фермі № 3 колгоспу імені Леніна Устинівського району, де проходили збори тваринників по підбиттю підсумків соціалістичного змагання за сім місяців цього року, Людмилі червоніти не довелося. Її турботи не пропали марно, продуктивність по групі корів підвищилася проти минулих років на 25 процентів. За цей час вона одержала від кожної корови по 1939 кілограмів молока.

«Це не межа, — сказала вона на зборах. — Бачу, що моє зобов'язання — одержати за рік по 2500 кілограмів молока — нині не узгоджується з можливостями моєї групи».

І Людмила намагається довести це твердження високою організацією праці, ретельним доглядом за тваринами.

Нині Людмила одержує від кожної корови своєї групи майже по 12 кілограмів молока. Крім основної роботи, виконує ще й постійне доручення політінформатора ферми. Вчасно і доступно доносить слово партії до колег. І разом з ними робить усе можливе, щоб внесок ферми у виконання Продовольчої програми був якомога вагомішим.

Н. САВЕНКО.
Устинівський район.

ТВАРИННИЦТВО — УДАРНИЙ ФРОНТ

Кроки до визнання

Травнева зустріч була першою. Говіркий завідуючий другою молочнотоварною фермою колгоспу імені Фрунзе Олександр Вовк, оповідаючи про здобутки колективу, почав саме з успіхів Ганни Буран.

— Працює вона справді по-комсомольськи, з вогником. Беручка, завзята. Слова на вітер не кидає. Сказала — зробила.

Тоді на рахунку молодої доярки було близько 2000 кілограмів молока на корову. До завершення виконання річного зобов'язання залишилось надоїти небагато: всього 300 кілограмів.

Перемогу молодої трудівниці завідуючий фермою пояснив кількома словами:

— Бажання, старання. За покликом душі працює вона, тому і результати хороші.

— А ось і Анюта наша, — привітно всміхнувшись, завідуючий показує на молоду доярку, котра поралась біля своєї групи. Чисто всюди, прибрано. Корівки ніби на підбір.

Біля її групи помічаю червоний прапорець.

— Постійно він тут, — мовила Наташа Андрійчук, група якої поряд з Анютиною. — Ми пишаємось її успіхами. Стараємось наздогнати. Та не так легко це зробити.

І справді, ніхто в колгоспі, де три молочнотоварні ферми, не випередить нині Ганни Буран. Взявши перший бар'єр, вона визначила новий рубіж — 2700 кілограмів молока на корову. І його досягла!

Четвертий рік як працює дояркою в колгоспі. Не шукала іншої роботи. Захотілось працювати саме на фермі. Спочатку не вірили і навіть казали: «Були вже такі, що просилися, а потім накивали п'ятами». А Ганні хотілось довести всім: буде працювати, якщо навіть важко буде. Пішла вона підмінною.

Перший раз вийшла на роботу якраз у вихідний день. Незвично було. Боліли руки, втома валила з ніг. Та вона не здавалась. Другого дня підміняла ще кількох доярок. Пригледалася, вчилася у старших, знаючих майстрів. Повертаючись із відпусток, після вихідних, ті, кого підміняла, добрим словом відгукувались про молоду доярку.

— Не запустила наших корівок, як біля своїх ходила, — хвалили.

А після цих слів приходила впевненість, міцніли руки, хотілося працювати ще краще. Щоб всі переконалися, на що здатне те дівча, якому не вірили з перших днів.

У своєму селі і сімейне щастя знайшла: вийшла заміж за колгоспного механізатора. Двоє дітей вимагали турбот...

А в кінці першого трудового року Ганю Буран переставили на нову групу корів. Тут вона й проявила свою трудову вдачу, сумлінність. Покликав тоді її завідуючий фермою:

— Ганю, ти в нас наймолодша доярка, то чому б не прийняти тобі наймолодших, — і показав на групу нетелей.

Спочатку думала відмовитись: досі в групах первісток невисокими були надої. Та й до своєї групи уже звикла. Однак бажання показати, що і з групою первісток можна перевиконувати денні норми, взяло все-таки верх. За кожною коровою добре дивилась. І бачила: не марний її труд. Тварини радували високими надоями.

Про молоду трудівницю згодом заговорили у колгоспі, як про досвідченого працівника. Успіхами її зацікавились спеціалісти, керівники виробничих підрозділів. Коли питають Ганну про досягнення, шляхи якими прийшла до них, відповідає коротко:

— Працюю як і всі. Намагаюся якнайкраще доглянути корів — вчасно нагодувати, напоїти. Секретів у мене немає. Просто люблю я цю роботу.

Звідси й успіхи. А вони — відрадні! За сім місяців на рахунку Ганни Буран 2860 кілограмів молока на кожну корову. До кінця року ще далеко. Двічі уточнювала вона своє зобов'язання на рік. Очевидно, доведеться і втретє. Бо до тритисячного рубежу не так уже й далеко. Є можливість перекрити і його.

Я. БОЙКО.
Ульяновський район.

ЩОБ ТЕЛЕГРАМА ЗНАЙШЛА АДРЕСАТА

СЛУЖБА СЕРВІСУ

Ніна Іванівна вже почала хвилюватися. Три дні минуло, як провела гостей, а від них жодної звістки.

Вирішила потурбувати зв'язківців із міського відділення № 12 — можливо, у них загубилася звістка з Херсона.

— На яке прізвище повинна бути телеграма? — запитала її старша телеграфістка Тетяна Комісарук. — У нас нічого не губиться, зараз з'ясуємо.

Виявилося, що телеграма не знайшла адресата, бо в ній неправильно було вказано номер будинку. Звернулися до кур'єра, який доставляв телеграму. Однак він тільки розвів руками: люди, яким була поспіхом вручена телеграма, поїхали у відпустку, а змісту телеграми кур'єр не запам'ятав.

Звинуватити когось у байдужості і неуважності — найлегше. Але Таня Комісарук, знайшовши паузу в роботі, розмотала кількасот метрів перфострічки телеграфного апарата і розшифрувала телеграму: «Доїхали благополучно цілуємо».

Всього три слова. Та скільки у них втіхи для літньої жінки. Дякувала Ніна Іванівна чуйним зв'язківцям, Тані Комісарук насамперед.

Поруч із Танею сумлінно трудяться комсомолки Ліда Бердник і Наталка Компанієць. Більше року працює Ліда але однак ще потребує Натачиної допомоги.

— Де знаходиться провулок Балківський? — такі запитання доставщики адресують насамперед їй, Наташі.

Вона відповідає чітко. А часто за власною ініціативою курсує вулицями і провулками, знайомлячи доставщика телеграм з територією.

Якось надійшла телеграма з Ташкента на адресу: проспект Комуністичний, 4 Тімуру К. А будинка з таким номером немає. Є лише 4 А. Можна було б сміливо відстукати на апараті, що в телеграмі адреса вказано неправильно Та Наталка вирішила інакше:

—Дівчата, хто буде йти до студентського гуртожитку на проспекті Комуністичному, 19, запитайте в чергової, чи нема у них мешканця з указаним прізвищем.

— А чого саме там?

— У педінституті вчаться представники братніх республік, а в телеграмі узбецьке прізвище.

Телеграма знайшла адресата.

—Як би не стомлювались на зміні, намагайтеся завжди чуйно ставитися до відвідувачів, — говорила дівчатам телеграфістка з багаторічним стажем роботи Н. Г. Соха. — Що не відвідувач — то характер. Хтось втратив близьку людину, у когось прикрощі на роботі чи в сім'ї... Тому ми не можемо завжди розраховувати на увагу. Але ми мусимо терпляче вислухати замовника, культурно його обслужити.

Хто думає, що телеграфна справа нескладна, той помиляється. Спеціаліст біля апарата повинен не лише досконало знати техніку зв'язку. Часто доводиться розшифровувати закордонні телеграми. Спритніше справляється зі своїми обов'язками той, хто добре знає географію і не звертається щоразу до книги індексації.

Скаржаться працівники зв'язку на умови праці. І не без підстав. У невеликому приміщенні тісняться дві телеграфістки і два доставщики. Оформлення, передача, прийом, розповсюдження конвертів, організація експедиції телеграм — це неповний перелік операцій, які доводиться виконувати у цій невеликій кімнатці.

Про краще приміщення для телеграфної станції давно слід потурбуватися обласному виробничо-технічному управлінню зв'язку, адже відділення № 12 обслуговує близько чверті населення обласного центра.

Д. ТАНСЬКИЙ,
громадський кореспондент «Молодого комунара».
м. Кіровоград.

ЖИТТЯ СПІЛКИ

Що повинен уміти комсорг?

Як ми вже повідомляли, у Кіровограді триває навчання у школі комсомольського активу. 180 ватажків шкільної комсомолії приїхали, щоб поповнити свої теоретичні знання в комсомольській роботі, навчитися застосовувати їх практично.

Про те, як проходять заняття у школі, розповідає нашому кореспондентові О. СКИРТАНЬ секретар комсомольської організації Онуфріївської десятирічки Віктор РЕЗНІК.

— З першого дня перебування у таборі піонерського і комсомольського активу «Горн» у нас установилося самоврядування: тобто ми практично самі плануємо свою роботу і самі виконуємо намічене. Що це нам дає? Запитайте, приміром, у Юри Ігнатенка. Він сьогодні черговий від комітету комсомолу, виконує обов'язки керівника табору. По-моєму, йому нелегко, зате сам відчуває (як і кожен, хто тут перебуває), що означає справжня відповідальність. Всі комсомольці об'єднані у чотири великих загони «Норд», «Ровесник», «Юність», «Дружба». На чолі кожного стоїть комсорг. (Віктор Резнік — комсорг загону «Норд» — О. С.). Вірними його помічниками стали групкомсорги (загін складається з кількох груп). А центральний орган управління — комітет комсомолу, куди входять представники всіх загонів. Очолює його Алла Донцова із Олександрійської восьмирічної школи № 11.

Я в ШКА вперше, бо комсомольським секретарем мене обрали минулої весни. Тому все, що тут побачив і почув, для мене надзвичайно корисне і необхідне. Особливо це можна сказати про теми наших занять. На першому ми говорили про те, як треба проводити комсомольські збори. Питання ніби й нескладне. Але від того, наскільки правильною і організованою буде підготовка до зборів, як секретар зуміє настроїти своїх спілчан, залежить, який резонанс викличуть ці збори.

Наступні теми занять — про роль шкільної комсомольської організації у боротьбі педколективу за глибокі і досконалі знання учнів і про роботу організації по підготовці і прийому школярів у члени ВЛКСМ теж для нас, комсомольських ватажків, дають багато нового і повчального.

Важливою формою навчання у цій школі є ділові ігри. Наприклад, ми проводили імпровізоване засідання комітету комсомолу. Визначили тему, питання, які розглядатимуться, виступаючих. Старший методист обласного Палацу піонерів, а в нашому таборі він головний комісар — І. І. Винокуров, проводячи з нами це заняття, докладно аналізував наші помилки. Так що ми відразу могли зробити відповідні висновки.

Ще на початку роботи табору у кожному загоні пройшла конференція по обміну досвідом. Тут ми обговорили три питання: як комсомольці даної школи виконують рішення останніх партійних і комсомольських з'їздів, чи ведеться боротьба за економію і бережливість і на якому рівні знаходиться шефська робота над піонерською організацією. Виступаючих було багато, адже розповісти було про що. Активну участь у конференції нашого загону взяли Роман Побережний із середньої школи № 1 м. Долинської, Ігор Лопотов із СШ № 24 м. Кіровограда, Наташа Бондаренко із Новомиргородської середньої школи № 1, Юрій Ігнатенко із Богданівської десятирічки № 1 імені В. І. Леніна Знам'янського району. У діяльності комсомольської організації кожної школи є щось повчальне для інших. Тому конференція рекомендувала запозичити цікавий досвід Богданівської СШ № 1 імені В. І. Леніна у вирішенні питань економії і бережливості та Новомиргородської десятирічки № 1 по роботі з піонерами і впровадити його у своїх організаціях.

Приміром, минулої неділі у нас був політдень «Ми голосуємо за мир», в програму якого входили конкурси політичних плакатів, малюнків на асфальті. Ми написали листи протесту проти гонки озброєнь і адресували їх у штаб-квартиру НАТО. А гроші, зароблені під час трудового десанту у радгоспі імені Енгельса Кіровоградського району, перерахували у Фонд миру.

У таборі працює багато цікавих гуртків, якими керують працівники обласного Палацу піонерів. Кожен вибрав собі справу до душі, тому на заняттях фотогуртка, театру мініатюр, танцювального, вокального гуртків та інших завжди людно.

Після проведення дня творчості виявилось, що у «Горні» зібралися талановиті люди. Бо конкурси, запропоновані цього дня, вимагали і вміння, і спритності, і оригінальності, і кожен показав себе самобутнім актором. Хіба легко придумати якусь неймовірну пригоду, яка трапилася з бароном Мюнхгаузеном, і розповісти її так, щоб усі присутні повірили, знаючи наперед, що це неможливо. Або, наприклад, організувати шумовий оркестр із пляшок, гребінця, ложок і тазика. Або тільки за допомогою міміки і жестів зобразити виступ піаніста, хірургічну операцію, шторм на морі...

Був у нас цікавий диспут «Яким повинен бути комсомольський ватажок?» Ми розглядали важливі проблеми: у чому зміст комсомольської роботи; що значить, учитися керувати; як досягти взаєморозуміння у ланці вчителі — батьки — ми. Своїми думками ділилися Сніжана Ковальова, Олександр Гаврилов, Сергій Козаков, Юрій Ігнатенко та багато інших.

Для мене як шкільного комсорга, навчання у школі комсомольського активу і взагалі перебування у таборі дає дуже багато нових і потрібних знань.

У лінійному апаратному цеху Долинської дистанції зв'язку Знам'янського відділення залізниці кілька років ударно працює КМК, колектив комуністичної праці, який очолює член комітету комсомолу залізничного вузла зв'язку Олександр Спиридонов.

Колектив невеликий. Крім секретаря, у його складі електромеханіки Микола Кадет, Микола Біланенко та Галина Папуга. Молоді трудівники якнайкраще забезпечують телефонно-телеграфний зв'язок на залізниці.

На знімку: Олександр СПИРИДОНОВ, Микола КАДЕТ і Микола БІЛАНЕНКО за роботою.

Фото М. САВЕНКА.

СЕЛО І МОЛОДЬ

НЕ ВІДКЛАДАЮЧИ НА ЗАВТРА

Закріплення випускників загальноосвітніх шкіл і профтехучилищ на селі — одне з найважливіших завдань сьогодення. Як же розв'язується воно в Новгородківському районі?

За роки нинішньої п'ятирічки близько 230 випускників десятих класів пройшли поглиблену профорієнтацію у міжшкільному навчально - виробничому комбінаті. Для трудового виховання школярів базові підприємства, колгоспи і радгоспи, організації обладнали спеціальні кабінети.

У комбінаті учні знайомляться із професіями шофера, тракториста, швачки, оператора машинного доїння, продавця.

При всіх середніх школах протягом літа працюють трудові об'єднання старшокласників, які охоплюють 670 учнів 7—10 класів. Нинішнього року школярі доглянули 360 гектарів буряків, 274 гектари кукурудзи і 60 гектарів овочів.

Нагромаджено позитивний досвід по трудовому вихованню у Новгородківській середній школі № 2 і у дитсадку колгоспу імені Леніна. Діти постійно бувають на тваринницьких фермах, тракторних бригадах. Навчально - виробнича бригада Новгородківської СШ № 2, яка складається із місцевих школярів 7—10 класів і їх товаришів по змаганню — учнів Ленінабадської десятирічки Таджицької РСР — вирощує кормові буряки у колгоспі імені Леніна на площі 70 гектарів. Результат цілеспрямованої профорієнтаційної роботи серед учнів школи — у цьому господарстві працює близько 80 процентів спеціалістів із числа випускників минулих років.

За путівками Новгородківського райкому комсомолу успішно трудяться випускники середньої школи № 1 райцентру. Так, Андрій Снісаренко, член бюро райкому комсомолу, очолює комсомольсько - молодіжну комплексну бригаду будівельників міжколгоспбуду. Випускники Спасівської десятирічки Олександр Шепеленко і Сергій Бердунос працюють комбайнерами у колгоспі імені Мічуріна.

Разом з тим окремі господарства, організації і загальноосвітні школи району недопрацьовують у питаннях профорієнтації, працевлаштування і закріплення випускників на селі. Наприклад, у колгоспі «Зоря комунізму» та Інгуло-Кам'янській СШ профорієнтаційною роботою займаються незадовільно. І тому з 24 випускників 1981 року в сільське господарство було направлено троє, а нині працює тільки двоє. Через рік — аналогічна картина: із 29 випускників колгоспниками стає двоє школярів, але зараз тільки один із них залишився працювати на селі.

Цього року заплановано влаштувати на роботу в сільське господарство п'ять випускників і одного направити на навчання в Новгородківське СПТУ № 6. Адже у колгоспі не вистачає 19 механізаторів для двозмінної роботи. Тут працюють п'ять головних спеціалістів, які не мають вищої сільськогосподарської освіти. В той же час у вузи і технікуми за роки цієї п'ятирічки не був направлений жоден колгоспний стипендіат. Такий же стан справ і в колгоспах імені Орджонікідзе та імені Калініна.

Іноді випускники погано знають характер і специфіку сільськогосподарських професій. Це свідчить про те, що між школою і трудовими колективами немає потрібних взаємозв'язків.

Часто директори ряду шкіл вивішують оголошення про набір учнів до середніх навчальних закладів, які готують спеціалістів далеко не сільськогосподарського профілю. Через це значна кількість молоді йде працювати в міські організації та інші галузі народного господарства. Така «перепрофорієнтація» випускників призводить до плинності кадрів. Тільки за останні два роки в господарствах району кількість працездатного населення зменшилась на 813 чоловік, в тому числі молоді від 16 до 30 років — на 594 чоловіка. У районі практично немає комсомольсько-молодіжних тракторних бригад. Лише три КМК трудяться на тваринницьких фермах. Нині для забезпечення двозмінної роботи у господарствах не вистачає чимало трактористів, комбайнерів, водіїв. Особливо багато механізаторів не вистачає у колгоспах імені Ульянова, імені Мічуріна, імені Леніна. У той же час господарства не дбають по-справжньому про поповнення кваліфікованими кадрами механізаторів за рахунок підготовки в місцевому профтехучилищі. Не робить честі районному управлінню сільського господарства той факт, що минулого навчального року в Новгородківському СПТУ № 6 із сусіднього Долинського району навчалося більше 130 чоловік, а зі свого району тільки 73.

Необхідно відзначити, що у колгоспах і радгоспах Новгородківського району не завжди раціонально використовують спеціалістів сільського господарства. Так, за даними статистики, 826 спеціалістів виконують роботу не за фахом.

Закріпленню випускників шкіл і ПТУ на селі сприяє створення для них необхідних житлових і культурно-побутових умов. Але у колгоспах «Зоря комунізму», «Іскра», «Жовтнева революція», імені Ульянова будівництво житла ведеться низькими темпами. У районі 15,4 кілометра доріг загального користування не мають твердого покриття і знаходяться в незадовільному стані. У 12 населених пунктах і на багатьох тваринницьких фермах відсутні під'їзні шляхи.

Проблем, що стоять перед правліннями колгоспів, дирекціями радгоспів, педколективами шкіл району з питань трудового виховання, багато. І розв'язувати їх треба сьогодні, не відкладаючи на завтра.

В. КВАСНОВСЬКИЙ, начальник відділу кадрів управління сільського господарства облвиконкому, член обласної комісії по профорієнтації і працевлаштуванню молоді.

МИ — ЗА МИР!

Світ — для людей

Цікаво проводяться вечори відпочинку молоді у Маловисківському будинку культури. Один із них, організований працівниками райкому комсомолу, пройшов під девізом «Я голосую за мир!».

Одразу привернуло увагу присутніх урочисте оформлення залу — на стінах зображення голубів миру, заклики проти війни, інформаційні повідомлення про молодіжний референдум борців за мир.

Перед молодими робітниками, школярами і студентами, що зібралися в залі, виступив другий секретар райкому комсомолу Павло Малий. Він звернувся до присутніх із закликом ще тісніше об'єднатися у боротьбі за мир, разом із прогресивною молоддю планети не дати підірвати світ. Було роздано листівки, на яких юнаки та дівчата поставили свої підписи, проголосувавши за мир у всьому світі.

Того вечора зібрали більше двохсот підписів, і всі вони свідчили про прагнення радянської молоді жити, працювати, творити і кохати у мирі. На листівках хлопці і дівчата написали слова: «Ні — ядерній катастрофі!», «Хочемо миру!», «Геть війну!», «Геть гонку озброєнь!».

Ми, молодь міста, віримо, що участю в референдумі внесли свою частку у загальнонародну справу боротьби за мир.

В. ТІЛЬНОВ.

м. Мала Виска.

Нас здружила естафета

«Молодий комунар» уже розповідав про участь школярів Кіровоградщини у республіканській естафеті юних борців за мир. З Кіровограда наша делегація повезла альбом естафети до Вінниці. Тепло зустрічали гостей вінничани. У піонерському таборі імені Гайдара, де на той час відпочивали комсомольські активісти області, відбулась урочиста передача альбома естафети. Потім кіровоградську делегацію приймала секретар обкому комсомолу Валентина Янчук.

Для гостей і господарів було організовано зустріч з делегацією польських піонерів, що відпочивали у Вінниці. Діти обох країн одностайно висловилися за те, щоб народи всього світу жили в мирі і злагоді.

Під час трудового десанту, екскурсії по місту та ввечері біля піонерського вогнища ще більше здружилися кіровоградці, вінничани і польські піонери. Додому ми везли багато вражень, та найприємніше з них — нові знайомства. Естафета миру допомогла кожному з її учасників знайти багато друзів.

В. КРУТЬ, секретар Онуфріївського райкому ЛКСМУ.

ІВАН БРАТЧЕНКО

Рядовий Семен Гелеверя

(Продовження. Початок у № 100)

Гелеверю в роті вважали щасливцем. І правильно: йому завжди таланило. Піде в розвідку — обов'язково такого «язика» притягне, що сам командир полку Героя Радянського Союзу гвардії майор Баталов приїде в роту і перед строєм Гелевері подяку оголосить. Піде в бій — і дістане цінні карти и документи (забере у вбитих фашистських офіцерів). Побував у нічній вилазці, під час якої засікає вогневі точки противника, — і завжди його дані абсолютно точні. Щасливчиком його вважали ще й тому, що минали його кулі й осколки. Уміє тримати себе в руках, все обдумує, зважує, діє розсудливо і думає не про смерть, а про те, як у даній обстановці перемогти, завжди знаходиться далі від небезпеки.

Взяти той же бій біля села Вершино-Кам'янки Кіровоградської області. Фашисти відкрили мінометний вогонь: дзижчать, свистять, цьохкають осколки над головами бійців. Гелеверя принишк на самому дні глибокого ровика і спокійно перечікує обстріл, спокійно, тому, що осколок у глибокому рову його не дістане, небезпечне лиш пряме попадання. А за кільканадцять метрів від Гелевері лежав інший боєць, Малишев. Він, як завжди, не спішив рити схованку від обстрілу, мовляв, чому бувати, того не уникнути. Правда, він вирив укриття, але яке? Голову сховав, а тулуб зверху. Поряд із ним ляснула міна, і два осколки влучили в спину. А Гелеверю, коли за кілька метрів від нього розривалися міни і тремтіла земля, у глибокому ровику лише пісочком присипало. Закінчиться обстріл, Гелеверя встає, обтрушується від піску і готовий знову в бій. Правда, під час одного бою під Компаніївкою і Семена догнав осколок. Але поранення було легким, боєць сімнадцять днів пролежав у прифронтовому санбаті і знову повернувся у рідний полк.

— Бити ворога, як і всяку справу, треба робити вміло, — говорить Семен Петрович. — Думаю, що воювати я навчився, і якби не одна помилка, що від мене не залежала, мабуть, і до Берліна дійшов би.

Так, та нечітко відпрацьована деталь наступу дорого обійшлася батальйону і роті, в якій служив Гелеверя.

Це було першого травня сорок четвертого. Командир роти, зібравши бойовий склад свого підрозділу, поставив перед ним бойове завдання. Він докладно розказав, де і скільки у противника дотів, кулеметних точок та інших вогневих засобів. Потім зупинився на наших можливостях. Вони окрилювали. Буде авіація, будуть танки, наступ підтримає артилерія.

Наступ почався добре: здійснили сильний артилерійський наліт, потім у небі появилися штурмовики «ІЛ». Вони бомбили, потім, роблячи захід за заходом, стріляли з гармат і кулеметів, пускали в хід свої повітряні «натюші» — у них під площинами були змонтовані спрямовуючі спарки, з яких один за одним вилітали реактивні снаряди. Весь передній край затягнуло димом і пилом. Щось загорілося в стані ворога, і очі бійців різав гіркий їдкий дим. Після обробки переднього краю противника нашою артилерією і авіацією в обов'язок танкістів входило проткнути оборону противника. Слідом за танками мали піти піхотинці, щоб закріпити відвойований рубіж. Але якось так вийшло, що танки запізнилися. Піхоті довелося наступати без підтримки танків, і на неї противник обрушив шквал вогню. Він бив із артилерії і мінометів, щільний вогонь вели кулеметники. Потім стрілянина раптово припинилася. У роти надійшов наказ скористатися з цієї паузи і поближче підібратися до переднього краю противника. Піхотинці, покинувши свої ровики, почали короткими перебіжками рухатися вперед. Ворог мовчав, і лише коли наша піхота була метрів за двісті—триста від нього, на бійців посипалися міни і снаряди, масований вогонь відкрили кулеметники й автоматники. Але якщо раніше бійці, знаходячись під обстрілом, лежали в глибоких ровинах, то тепер вони були на відкритій місцевості — адже рову з собою не забереш. Неможливо було навіть голову підвести. Лежав Гелеверя з автоматом і все прислухався — чи не йдуть танки. Їх не було. А гітлерівці тим часом вели вогонь. Застрочили автомати відділення Гелевері, його підтримали інші бійці взводу. Але сили були нерівні, до того ж фашисти на відміну від наших бійців знаходилися в надійних укриттях. Багатьох бійців недорахувалися в цьому бою батальйон і особливо рота, в котрій служив Гелеверя: адже вона найближче підійшла до траншей противника.

* * *

Нарешті позаду себе Гелеверя і бійці його відділення почули гудіння моторів. Ішли наші танки. Піхота кинулася слідом. Але фашисти, як і раніше, відстрілювалися. Уже лічені метри залишалися до ворожих траншей, уже Семен і бійці його відділення пустили в хід гранати, викурюючи ними фашистів із укріплень. Раптом щось різонуло Гелеверю в ногу вище коліна, і він одразу впав. Потемніло в очах, здавалося, ось-ось вискочить із грудей серце...

Танки пішли далі. Вдарила протитанкова артилерія противника, і Семен побачив два підбитих танки, з яких валив густий чорний дім. Із танка, що йшов зліва, танкісти встигли вискочити, і впавши на землю, намагалися погасити комбінезони.

Гелеверя, повернувшись на бік, став обдивлятися рану — куля пробила стегно навиліт. Навколо стогнали поранені. А санітарів нема. Перед боєм їх у роті було два, але ще до приходу танків одного тяжко поранило, а другого на очах Гелевері вбило...

Лежав Семен на полі бою, дивився запаленими очима в небо і думав: до чого ж гірко — його відділення, взвод, рота пішли вперед, а він лежить безпомічний, стінаючи кров'ю. А все тому, що танки вчасно не підтримали наступу. Прийди вони вчасно, одразу ж після артпідготовки, успіх був би більшим, а втрат — куди менше.

Маленька неузгодженість на війні оплачується кров'ю, смертю людей. Це добре знав Гелеверя, як знав і те, що на війні найпростіше іноді ускладнюється так, що сам всевишній не знає, що робити. Взяти ті ж танки. Вони були готові йти в бій, стояли в рідколіссі. Надійшла команда, і танки пішли у бік переднього краю. По низенькому, але міцному мосту через невелику болотисту річечку пройшли бійці, проїхало кілька возів, що доставили у стрілецький полк патрони. А танкістам не пощастило: як тільки перша бойова машина вибралася на місток, під нею розірвалася протитанкова міна, міст осів, і танк опинився на мілині. Перейти річку вбрід не дозволили заболочена мілина. Перейти річку вбрід не дозволили заболочена мілина. Поки витягли підірваний танк, почене дно й береги. Поки відремонтували міст, минуло чимало часу, ми якось відремонтували міст, минуло чимало часу, і танкісти запізнилися.

Гелеверя дістав санітарний пакет і став перев'язувати рану. Кров дуже пульсувала, і невеликий бинт зі шматком вати вмить почервонів. Крові витекло вже багато, і Семен відчув слабкість і запаморочення. А поряд тьохнали кулі, дзижчали осколки: ворог уперто відбивався. «Так, чого доброго, мене лежачого янась куля чи осколок і добити можуть», — подумав Семен. І з зусиллям діставши прив'язану до ременя невелику саперну лопатку, долаючи нестерпний біль, почав, лежачи на животі потихеньку копати собі укриття. Вирив невеликий ровик, попереду нього зробив бруствер, поклав туди на всяк випадок заряджений автомат і, втрачаючи останні сили, ліг на спину.

(Далі буде).

ПланетА

Меч у руках самураїв

У правлячих колах сучасної Японії добре знають, що значно легше налагодити випуск військової техніки і озброєння, ніж підготувати солдата, готового безвідмовно піти на будь-які злочини. Самурайські види боротьби, принципи якої — жорстокість, підступність, фанатизм — сьогодні в основі нинішньої системи «морального виховання» в казармах японських «сил самооборони». Її завдання— прищепити солдатам дух шовінізму і фанатизму, ненависті до інших народів і відданості імперіалістичним колам своєї країни. Знову робляться спроби обожнювання імператора, все частіше йде мова про колишній воєнний дух японця, його «особливе» покликання в світі. В Японії, як і колись, стало модним прославляти кодекс «бусідо» — збірник моральних правил, що складають ідеологію відроджуваного самурайства. Про те, якими засобами він насаджується сучасній молоді, свідчать навіть такі окремі приклади. Влітку 1975 року до лікарні потрапила 15-річна Кадзуе Ямамото, жорстоко побита її однокласниками за те, що три дні без дозволу пропускала тренування баскетбольної команди. Від побоїв в одній з лікарень Токіо помер 14-річний Ітаро Сіцю, який не відвідував тренувань з регбі. За вказівкою тренера секції карате по-звірячому розправилися зі студентом університету Анно Рюсаку, який також помер. Вбивство Рюсаку виявило садистські риси японського фанатизму у його найжахливішій формі.

Останніми роками, як ніколи, активізувалася і релігійна пропаганда. Японські лідери добиваються офіційного відновлення релігії сінто — духовної опори воєччини. Для підняття бойового духу японців віртуозно використовуються всі засоби масової пропаганди, сотні газет і журналів, що вихваляють «героїв» минулих років. По всій країні відновлюються воєнні музеї, відкриваються пам'ятники військовим злочинцям. На ринок викинуті платівки із записами старих військових маршів і пісень. Вони призначені для молоді, якій намагаються довести, що тільки такими мають бути її улюблені мелодії. Відомий прогресивний кінокритик Кадзуо Ямодо заявив: «Можна сказати, що монополістичний капітал, в руках якого знаходиться кіноіндустрія Японії, повністю відкинув пов'язані з війною сумніви, забув біль, якого вона завдала Японії тридцять сім років тому». Так, у фільмі «Воєччина» виправдовується японський імперіалізм. Напад на Пірл-Харбор, котрим Японія розв'язала війну в Тихому океані, обійшовся їй у мільйон доларів, а постановка фільму, що воскрешує цю подію, коштувала 20 мільйонів доларів. Тепер японська кінокампанія «Тохо» закінчила зйомки відверто мілітаристської картини «Велика японська імперія», завдання якої — прославити Хідекі Тодзіо, колишнього прем'єр-міністра під час другої світової. Цей злочинець, страчений за вироком міжнародного військового трибуналу, буде головною дійовою особою фільму. Та ж компанія приступила до роботи над стрічкою «Об'єднаний фронт» про «доблесні подвиги» військово-морських сил.

Так японська пропаганда готує молодь до військової служби. А в солдатських клубах і «кімнатах розваг» рот їх уже чекають... телевізори. На замовлення воєнних властей телебачення транслює спеціальні програми, в яких домінують насильство, вбивства і розпуста. Кореспонденти одного з японських журналів підрахували, що тільки протягом дня у телепередачах одного каналу жителі Токіо спостерігали 35 вбивств, здійснених з допомогою мечів, пістолетів, кулеметів, стріл, мотузок, каміння і отрути. Виходять великими тиражами книжки для військовослужбовців, у яких вчать їх витончених методів убивств і диверсій.

У країні продовжує відточуватися самурайський меч. Але японський солдат не гребує «працювати» і ножем. «Мені не вистачає армійського життя. Без нього все здається неприродним». Ці слова належать Харі Мінкіті, старому вояці, котрий одним із перших пішов на службу в нову армію. Стара воячина продовжує нагнітати мілітаристську істерію. Гідними наступниками її вважають себе молоді офіцери — представники найбагатшої буржуазії і воєнної касти, реакційних кіл буржуазної інтелігенції і заможного селянства. У воєнних школах і училищах їх виховують у дусі зарозумілості, зневажливого ставлення до «нижчих» людей. Політичний світогляд їх надзвичайно вузький, обмежений програмою «морального виховання». І, нарешті, японські солдати. Хто вони, ці 18—25-річні юнаки, котрі прийшли у «мобільні сили самооборони»? Вербувальна машина знає свою справу. Про добровольця відомо буквально все, починаючи від поведінки на шкільній лаві і закінчуючи його ставленням до місцевої влади, поліції, хазяїна підприємства, на якому юнак працював. Ті, у кого родичі чи навіть друзі настроєні демократично, в армію не приймаються. Найкращі шанси потрапити до неї мають сини селян, оскільки вони політично найбільш відсталі. Класова свідомість більшості вихідців із села низька. Вони легко вірять у різноманітні вигадки буржуазної пропаганди.

За всю історію свого існування «сили самооборони» постійно залучалися для підтримання так званої «громадської безпеки», іншими словами — для розгрому прогресивних організацій, розправи з населенням, придушенням страйків робітників. Нинішнє воєнне керівництво прищеплює своїм підлеглим риси садистів і головорізів. Про це свідчать численні злочини, здійснені солдатами армії. Буржуазна преса рясніє заголовками: «Бандит у військовій формі вчинив напад», «Єфрейтор по-звірячому побив водія таксі», «Троє солдат згвалтували неповнолітню». Пияцтво стало нормою поведінки для японських солдат. Військова верхівка остерігається, щоб у казарми не проникали демократичні ідеї, прагне, аби солдат робив усе, що завгодно, тільки б не цікавився політикою. Треба відзначити, що останнім часом у японських військах не спостерігається відкритих антивоєнних виступів. Однак приховане невдоволення є. Чимало солдатів покидають армію, не відслуживши потрібного строку, буває, просто дезертирують. Японська буржуазна преса все частіше скаржиться на відсутність у військовослужбовців розуміння потреби служби в мирний час у збройних силах, на невдоволення армійців існуючими порядками. У «силах самооборони» формально заборонені тілесні покарання і знущання, які застосовувалися в старій імператорській армії. Проте насправді вони мають місце.

Чому стало можливим відродження реваншизму в Японії? Як він проявляється сьогодні? Трохи більше трьох десятиліть тому після повної капітуляції японських військ близько сотні високопоставлених військових і сановників не захотіли змиритися з поразкою у війні і розпороли собі животи за всіма правилами самурайства. Цей нелюдський звичай проіснував у Японії майже вісімсот років. Нині в країні уже нема бажаючих розпрощатися з життям таким способом. Радше застосовувати його проти інших народів. «Харакірі» японського мілітаризму не відбулося. Військові заводії Токіо наполегливо простягають свої щупальця до ядерної зброї, яка необхідна Японії нібито для оборони країни. Нестримні вимоги генералів знаходять найширшу підтримку у промислових колах. Концерни «Міцубісі», «Міцуї», «Сумітомо», «Ясуда» тримають під контролем воєнну економіку Японії. Монополіям вдалося домогтися відміни фактично всіх обмежень, застосованих до них після другої світової війни. Зрозуміло, виникає запитання: для чого і проти кого нарощується воєнна могутність сучасної Японії? Таємниці з цього не робиться. У щорічній «Білій книзі з питань оборони» та інших офіційних джерелах вказується, що основний потенціальний противник Японії — СРСР. Для обґрунтування цього твердження реакційні сили країни користуються старенькою тезою про вигадану «радянську загрозу». Засоби масової інформації і пропаганди з легкої руки правлячої верхівки переповнені антирадянськими статтями і виступами, які переконують японців, що кінцева мета політики СРСР по відношенню до Японії — окупація її. Проте відомо, що ніякого «територіального» питання між СРСР і Японією не існує. Ця «проблема» вигадана від початку і до кінця, насправді являє собою замах на суверенітет і територіальну цілісність нашої країни.

С. ДОВБНЯ,
журналіст - міжнародник.
м. Київ.

ЗАРУБІЖНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

СВІТЛОФОРИ, ЯКІ «БАЛАКАЮТЬ»

Звукова сигналізація у Японії знаходить все ширше застосування. Тут є кухонні плити, котрі «повідомляють» хазяйці, коли страва готова, автомобілі, що «нагадують» водієві про необхідність пристебнутися. А недавно на вулицях міста Урава, в 23 кілометрах від Токіо, з'явилися «балакаючі» світлофори. Записаний на плівку приємний жіночий голос у залежності від червоного чи зеленого сигналу вимовляє дві фрази: «Будь ласка, зачекайте!» або «Будь ласка, переходьте через вулицю і будьте обережні!»

Як відомо, значна частина дорожньо-транспортних пригод стається з вини пішоходів. На думку дорожньої поліції, «балакаючий» світлофор важко ігнорувати. Перші спостереження підтверджують це. Незабаром такі світлофори з'являться і в інших містах країни.

(АПН).

Динозавр невідомого досі виду, що знаходився в землі близько 124 мільйонів років, виявлений у глиняному кар'єрі південніше Лондона, повідомляє агентство АП. Його довжина була орієнтовно від 3 до 4,5 метра.

На знімку: зроблений спеціалістами малюнок зображує уявний вигляд викопної тварини.

Телефото АП—ТАРС.

На малому стадіоні

СТАРТИ В «ЧЕРВОНИХ ВІТРИЛАХ»

Тисячі телеглядачів області бачили, як проходив день плавця у піонерському таборі «Червоні вітрила». Всі 300 піонерів вийшли на старт.

Спочатку стартувало понад 170 дітей, які вміли плавати, а потім ті, що тільки ще вчилися. Вони використовували рятівні круги, спеціальні дошки. Скільки ж піонерів навчилися в другій зміні плавати? Протоколи свідчать — 118.

— А в першій зміні таких було менше ста. В другій зміні, значить, інтенсивніше працювали? — запитав я фізкерівника табору Івана Миколайовича Білоконєва.

— У другій зміні було більше теплих сонячних днів. Майже щодня діти купалися.

Почали з вікторини. Піонери розповідали правила загартування на воді, назвали імена чемпіонів з плавання, визначали, де можна купатися і де ні. Екзаменаторами були Русалка і Нептун.

Наступний етап для тих, хто вчиться — «плавання» на суші. І вже потім — старти на воді. Спочатку — на першість загонів. Після цього визначилися чемпіони табору.

Напередодні на вечірній лінійці провели організаційний збір дружини. На ньому і планували всі спортивні заходи. Піонери внесли свої пропозиції. З їх урахуванням наступного дня склали графік проведення змагань.

Старти були щодня. Минув лише тиждень третьої зміни, а в загонах уже проведено шахові турніри, поєдинки з плавання, визначили переможців футбольного та волейбольного турнірів та чемпіонів табору з плавання. У кожній групі щодня була своя програма. Одні грали в шахи, інші в настільний теніс, робили вправи зі скакалками, обручами тощо.

Весь спортінвентар віддано в загони. У кожному — від 20 до 30 скакалок, до 10 обручів, 3—5 партій шахів, стільки ж шашок, кілька м'ячів.

Легкоатлетів тренувала старша піонервожата А. Коваленко. Тут визначалися лідери — Олег Кизим, Всеволод Полянічка, Валентин та Андрій Крамаренки, Ігор Одорожа, Сергій Ігнатенко, Олег Пешков, Олександр Кабалюк, Сергій Бичкієв. Волейболістами займався піонервожатий Ю. Грабовий, а футболістами, стрільцями та плавцями — Іван Миколайович Білоконєв. Тренувати плавців допомагали чемпіони

табору Ольга Ода та Сергій Новиков, піонер першого загону Роман Широкоряд, Сергій Ігнатко, а футболістів — капітан команди першого загону Олександр Кабалюк.

Туристські походи, заняття в спортивних секціях, спартакіадні поєдинки — все це до вподоби піонерам «Червоних вітрил».

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

На знімках: під час свята Нептуна начальник табору Т. О. ДУБІНА вручає грамоту чемпіону з плавання С. НОВИКОВУ; вчаться плавати наймолодші.

Фото автора.

м. Кіровоград.

ВЕЛОСПОРТ

Екзамен на шосе

Сьогодні в Кіровограді розпочинається всесоюзний турнір велосипедистів «Буревісника». Після урочистого відкриття змагань (9.30. Парк культури і відпочинку імені В. І. Леніна) буде дано старт велогонці на Знам'янському шосе.

Дано перший старт. У груповій гонці на 100 кілометрів перемогли відразу двоє кіровоградців — студенти інституту сільськогосподарського машинобудування Олександр Шмиголь (серед чоловіків) і Сергій Корж (у групі юніорів). Вони вперше стали чемпіонами республіканської ради спортивного товариства «Буревісник».

Це сталося на студентському чемпіонаті України з велоспорту, що проходив на шосейних трасах нашої області. Успіх кіровоградців був несподіваним. Вони випередили відомих гонщиків — майстрів спорту міжнародного класу.

Але заспів був зроблений раніше. У командній гонці, що проходила на Знам'янському шосе в перший день змагань, кіровоградські команди чоловіків, юніорів, жінок і дівчат стали третіми призерами. А потім у критеріумі (гонка по вулицях обласного центру) третє місце зайняв студент КІСМу Іван Хрипта.

У загальнокомандному заліку кіровоградці посіли третє призове місце, пропустивши вперед гонщиків Миколаївської і Хмельницької областей.

О. Шмиголь, С. Корж, І. Хрипта включені до збірної республіканської ради «Буревісника» і візьмуть участь у всесоюзних студентських змаганнях, що пройдуть у Кіровограді 25—29 серпня.

(Наш кор.).

«ЗІРКА»— «НИВА»—2:2

У 39-му турі чемпіонату країни з футболу кіровоградська «Зірка» приймала бережанську команду «Нива». Господарі поля почали матч у звичному для себе останнім часом ключі. Вони контролювали становище, мали територіальну й ігрову перевагу над суперниками.

Вже на четвертій хвилині воротар гостей Тарас Белей вступив у гру, а ще за дві хвилини вийняв м'яч із сітки. Його під гострим кутом послав у ворота Ігор Черненко. Він же на 33-й хвилині подвоїв рахунок.

У другій половині матчу суперники ніби помінялися ролями. Кіровоградці діяли мляво, захисники ледве стримували наступальні дії бережанців. Протягом двох хвилин гості встановили рівновагу. Голи забили Едуард Валенко і Петро Прядун.

Відчайдушніші спроби кіровоградців вийти вперед в останні 15 хвилин гри не принесли результату. Отже, нічия — 2:2.

Наступну зустріч чемпіонату «Зірка» проведе 31 серпня. Її гостем буде команда «Дніпро» з Черкас.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

передплачуйте свою газету „Молодий комунар"

Оникіївське сільське середнє профтехучилище № 7

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

на 1983—1984 навчальний рік

на такі спеціальності:

тракторист-машиніст широкого профілю і водій автомобіля категорії «С» (учні здобувають середню освіту і спеціальність, строк навчання — 3 роки);

тракторист-машиніст III класу, строк навчання — 1 рік;

тракторист-машиніст III класу, строк навчання — 8 місяців.

тракторист-машиніст для роботи на тракторах Т-150, Т-150 К, К-700 А, К-701, строк навчання — 1 місяць.

Випускники 10 класів і воїни, звільнені із лав Радянської Армії, навчаються за скороченою програмою 8 місяців і одержують стипендію — 96 крб.

Учнів забезпечують гуртожитком, харчуванням, одягом.

Адреса училища: 317451, Кіровоградська обл., Маловисківський р-н, с. Оникієве.

Зам. 537. **Дирекція.**

Кіровоградське середнє

МПТУ № 4

проводить додатковий набір учнів в училище із числа випускників 10-х класів на спеціальності:

машиніст мостового крана (кранівник) — юнаки і дівчата

Строк навчання — 6 місяців

Початок занять — 1 вересня

Учням буде виплачуватися стипендія на загальних підставах.

Детальніше про умови прийому на навчання можна дізнатися в приймальній комісії училища за адресою м. Кіровоград, вул Жовтневої революції, 20 Тел. 7-05-61, 7-25-91.

Дирекція.

Зам 61.

ТОВАРИ – ПОШТОЮ

ДО УВАГИ ПОКУПЦІВ!

Ростовська база «Роспосилторгу» висилає на замовлення населення.

ФОТОТОВАРИ

фотоапарати «Зенит-ТТЛ» з Г-44-М в експортному виконанні — ціна 260 крб;

фотоапарати «Зенит-ТТЛ» з Г-44-М — ціна 210 крб;

фотоапарати «Сокол-2» — ціна 160 крб;

фотоапарати «Киев-30» — ціна 30 крб;

фотоапарати «Смена-8М» — ціна 15 крб;

фотооб'єктив «Вега-11У» — ціна 28 крб;

бінокль театральний 2,5-кратного збільшення — ціна 10 крб;

експонометр «Свердловск-4» — ціна 47 крб.

Ціни на товари вказані без витрат на пересилання. База висилає товар накладною оплатою. Оплата проводиться на пошті при одержанні посилки.

Замовлення надсилайте на адресу: 344707, Ростов-на-Дону, улица Береговая, 101.

Ростовська база «Роспосилторгу».

КУПІТЬ «НИВУ»

Обласне виробниче об'єднання «Волиньавтотехобслуговування» продає населенню Української РСР легкові автомобілі ВАЗ-2121 «Нива».

Бажаючим придбати автомобіль необхідно звернутися до обласного виробничого об'єднання «Волиньтехобслуговування» на адресу:

м. Луцьк, проспект Енгельса, 145, фінансово-збутовий відділ, тел. 5-02-97. При собі мати чек ощадної каси на суму 10300 крб. та паспорт.

Обласне виробниче об'єднання «Волиньавтотехобслуговування».

Зам. 83.

Кіровоградський обком ЛКСМ України висловлює глибоке співчуття завідуючому відділом пропаганди і культурно-масової роботи **КОРЕПАНОВУ О. Я.** з приводу смерті його матері

Галини Михайлівни

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА: 316050, МСП, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово - патріотичного виховання та спорту фотолабораторії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 05429 Індекс 61103 Обсяг 0,5 друк. арк Зам. 416. Тираж 51 500